

тотата намѣри мѣсто въ сърдцето имъ; тѣ се отчайваха, но се рѣшиха да издържатъ до край.

Тѣ едвамъ се домъкнаха до манастиря Св. Троица. Шипка-Балканска, прикрита съ свѣженъ щитъ, се издига до облацитѣ; облацитѣ, които се простиратъ надъ нея, се късатъ на двѣ половини и раскжсани се спусчатъ като гжста мъгла по урваститѣ стрѣмнини въ долините. Въ мъглата се растилатъ по исполина лѣсове, а извортѣ съ хиляди ручейки, като хрустални ленти, стичатъ се по стрѣмнинитѣ на гората въ долината, и по долината се втичатъ въ Янтра. На склона на гората, посрѣдъ пустиннитѣ скали, стоятъ, като стража, два манастиря: единий женски, Паная, Богородица, Дѣва Мария; другий мъжски, Св. Георги. Тѣхъ ги раздѣля пространство грозно за взора и страшно за краката. Склонътъ е обрасналъ съ гжстѣ лѣсъ и клоноветѣ така сж се сплели, щото даже змията съ трудъ пѣлзи между тѣхъ. На дѣното шуми рѣкичка и пѣшка като кающъ се грѣшникъ; тя ту прѣска нагорѣ като бѣли сълзи, ту завлича тия сълзи въ неизмѣримата дълбочина. На манастирскитѣ стрѣхи сѣдятъ гарги; тѣ ту бесѣдуютъ пригракнало и навжсено по-между си, ту прѣхвърчатъ отъ манастиръ въ манастиръ, сѣкашъ че ли играятъ нѣкакъвъ си погребаленъ танцъ. Въ гжсталака бухалитѣ крѣщатъ съ бастъ, а кукумявкитѣ имъ отговарятъ съ дискантъ. Славянскитѣ птици, гарваниѣ, хвърчатъ подъ облацитѣ и грачатъ сѣкашъ че ли прѣдвѣщаватъ смъртъ, война или чума.

До този яръ се домъкна българскитѣ отрядъ, сѣдна на муравата до самата рѣкичка и си полѣгна малко нито да си отпочине, нито да заспи съ сънътъ на смъртта: мѣсто угодно и за двѣтѣ работи.

Побратима на-страни поговори съ побратимката; тѣзи мѣстность и манастиритѣ ѝ сж познати. Вѣйводата заповѣда на момцитѣ да бждатъ на стража и да обръщатъ на всичко внимание, а самъ съ побратимката трѣгна напредъ; той на дѣсно въ мъжскитѣ манастиръ, тя налѣво въ женскитѣ.